

Iva Hadj Moussa

Těžké

duše

O čem sní
stárnoucí bílí muži

host

Iva Hadj Moussa

Těžké

duše

O čem sní stárnoucí bílí muži

© Ira Hadj Moussa, 2024

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2024

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2032-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-2033-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2034-3 (MobiPocket)

Některé kapely a hudební festivaly jsou skutečné,
jiné vymyšlené. Stejně jako lidé v této knize.

*Do věčný tmy
a studem osamění
tvá mysl trpí
od rozbřesku po setmění*

Törr: Údolí nářků

Vyklízení

Sotva otevřu oči, je mi jasný, že je něco špatně.

Bílý světlo. Podezřele bílý světlo!

Vymrštím se z rozkládacího gauče a s odporem vyhlídnu z okna na miniaturní vnitroblok, jemuž někteří obyvatelé domu hrdě říkají zahrada. Teď připomíná nepopsanou á čtyřku — přesně tak, jak jsem se obával. Z šedý oblohy se snášejí další a další chuchvalce sněhu. To je ale zimní pohádka! Akorát že s blbým koncem.

Zrovna dneska, kdy mám jet do práce přes celou Prahu do jakýhosi prdelákova až za Zbraslav. Jakmile město zachvátí tahle romantická břechka, nastane hotová panika. Muži činu si nasadí beranice a od rána řadí se shrnovadlem. Všichni mají z těch ubohých pár centimetrů sněhu pocit, že se probudili na Aljašce. A pak je tu určitá skupina občanů, která se pro jistotu neprobudí vůbec: silničáři si ještě spokojeně hoví v pelišku a nechávají si zdát nějaké růžové sen.

Vzdychnu, zívnu, zakašlu. Všechno mě bolí, ačkoliv piv jsem měl včera V Háji jenom šest a jen jedinýho panáčka rumu na chuť. Na snídani to momentálně moc nevidím, ale možná se později zastavím pro nějakou lehce jetou bagetu na benzinu. Většině lidí by se z kombinace žluklý majonézy a olezlých

kuřecích kousků obrátil žaludek, ale na mě si bakterie nepřijdou! Za život jsem na pumpách sežral už tolik svinstva, že mám vnitřnosti z plechu.

Kafe by ale bodlo. Kafe bodne vždycky. Zapnu rychlovarnou konvici. Cvak! Za okamžik se probudí k životu jako nějaký veselý zvířátko. Zvuk bublání mi malinko zvedne náladu. Do hrnku s náním *Nejlepší tatka* (dostal jsem ho kdysi v pravěku) nasypu vrchovatou lžičku instantní jihlavanky a přihodím dvě kostky cukru. Opět zívnu, až mi z toho málem rupne čelist.

Jakmile se mi po pár locích kafe nahodí základní životní funkce, zaklepu na dveře Žofiina pokoje. Už by měla vstávat do školy a ideálně se aspoň pár minut učit. Včera zas strašila bůhví dokdy. Když jsem šel kolem druhý ráno na záchod, ještě se u ní svítilo. Co tam furt dělá? No co asi. Čumí do telefonu. Já v jejích letech jsem byl věčně v čudu a coural se po městě. Dnešní mládež si ale radši vypisuje na mobilu nebo sleduje, co snídají lidi na druhém konci planety. Kdyby se aspoň učila! Od prváku si dost pohoršila a teď je samá trojka, i čtyřka. Přitom je chytrá jako opice. Když jí domlouvám, aby si to koukala opravit, ušklíbá se, že se stejně v životě bude živit něčím úplně jiným než ekonomikou a obchodem. Upřímně řečeno se tomu nedivím — nepřipadalo mi, že by se moje dcera někdy bůhvíjak zajímala o čísla. Jít na obchodku ji donutila její matka, podvojná účetní. Moje slovo tu nemá prakticky žádnou váhu.

Z pokoje se ozve zlostný zahuhlání. Dopiju horký kafe, až mi v útrobách uspokojivě zasyčí. Jako bych čistil odpad. Tsssss! Hodím na sebe zmuchlaný triko *Megadeth*, co jsem měl na sobě včera, především i předpředevším. Už trochu smrdí, ale nač se trápit. Stejně se za chvíli u práce zase zapotím, tak proč zbytečně mučit pračku, která tak jako tak dosluhuje a ve fázi

ždímání předvádí rituální tanec. Občas mi připadá, že bych svým ekologicky zodpovědným přístupem (málo prání, málo hygieny) mohl jít ostatním příkladem, ale podle Žofie právě kvůli takovým lidem, jako jsem já, planeta už skoro hoří. Nebo minimálně doutná.

Vyčistím si zuby a zahlídnu se v zrcadle. Jsem to vůbec já? Kdy přesně nastal ten moment, kdy jsem začal bejt hnusnej, starej a opotřebovanej? Dneska v noci? Prošedivělý strniště a lehce unavenej vlasovej porost naznačují, že brzy oslavím ty nejkulafoulunkatější kulatiny, co v lidským životě existují. Začínám už dědkovatět? Rychle se vzpomatuju — údělem mojí sociální vrstvy není řešit vzhled, ale složenky.

Navleču si starý džíny, přičemž se kroutím jako had a stahuju pupek na maximum. Po chvíli váhání vytáhnu ze skříně péřovku, která pamatuje už několik sezon. Klidně bych se mohl postavit do vestibulu metra a prodávat časopis pro bezdomovce.

V pokoji u Žofie je podezřelý ticho.

Tentokrát bez varování otevřu dveře a zahulákám: „Opo-važ se zaspát!“

Posadí se na posteli, zachumlaná v dece jako burrito loco. Hlavu má rozčuchanou a v obličeji stejně zpupnej výraz, jakej občas mívá její matka: „Neřvi na mě, nevyhrožuj a laskavě klepej!“

„A dejchat můžu?“

„Beze všeho, ale ideálně v jiný místnosti. Musím se převlíct.“

„Zůstáváš na víkend?“ zjišťuju, poté co napočítám do tří.

„To ještě nevím,“ protáhne se. „Máma tam nejspíš bude mít toho svýho nóbl flétnistu, takže jaksi nezám. Ten člověk má hrozně divnej vajb.“

Cha! Skoro mám chuť holku pochválit, ale ovládnou se. Rozhodl jsem se, že naoko budu toho Helenina novýho chlápka ignorovat.

„Hm. Každopádně jestli zůstáváš, tak odpoledne vyluxuj a uklid ten bordel z linky,“ požádám ji, ačkoliv je mi jasné, že je to jenom takový řečnický cvičení. Večer stoprocentně uslyším miliardu výmluv, proč se k tomu nedostala. Zním dcerušku jako své boty.

„No jo, dyť jó,“ zahuhlá, zívne a zachumlá se zpátky do peřin. „Minutu!“

Chci něco říct, ale nakonec jen mávnu rukou a jdu si po svých.

Jak říkají moudří lidé, netrapte se věcmi, který nemůžete změnit. Protože pak budete akorát nasraný.

Na střeše stěhovací dodávky Iveco Daily (zadní dvoudílný dveře i postranní posuvný, splátky rozložený na osm let) už leží vydatnej nános sněhu. Předním oknem ani není vidět dovnitř. Smetáčkem opráším ten nejhorší sajrajt, nastartuju a zapnu topení. Z ventilátoru po chvilce uspokojivě proudí vlažnej vzduch, přikládám k němu ruce jako k ohníčku a třu si dlaně o sebe jako moderní opočlověk.

„Opravdoví chlapi nenosej rukavice, ani když je venku minus dvacet,“ řekl jsem jednou Heleně a ona se tomu smála a ťukala si na čelo. To bylo ještě za starých dobrých časů, dávno předtím, než jí přeskočilo a začala si myslet, že by měla od života dostat víc než dosud. Když jsem ji zahlídl naposledy, vypadala jako televizní hlasatelka: pohledná a povýšená. Ve vlasech

vlny a kabát, co už z dálky křičí: „Stál jsem víc než deset tisíc!“ Vůně koření a sicilských mandarinek: směs luxusu a aro-gance pro lidi z lepších vrstev, kam se Helena vždycky toužila vydrápat.

Proč sis, Heleno, nechala narovnat přední zuby? Vždyť jsi je měla pěkný i předtím, takový jakoby upíří špičáky. Mně se to líbilo, mě to na tobě úplně fascinovalo. Když jsi mluvila, nedíval jsem se ti do očí, ale na tvoje zuby. Ale když chceš být úplně stejná jako všichni ostatní...

Kromě toho svou bývalou ženu už nějakou dobu podezírá, že si nechala zvětšit rty, protože je má jaksi podezře-le ma-sitější. Proboha proč? Přitom s ní kdysi bývala taková sranda! Jako mladá holka bývala uvolněná, bezstarostná. Byla ten typ člověka, kterej když v televizi slyší reklamu na zubní kartáček Orál B, tak se začne nekontrolovaně chechtat. Ze všeho jsme si dělali prdel. Z ostatních lidí, ale i sami ze sebe. Ale teď je to samá křeč a mrzutost. Současná Helena mi připomíná letiště. Všechno je na ní naleštěný, voňavý a trochu nafoukaný.

Co jsem jí vlastně udělal tak strašnýho, že mě kopla do pr-dele? A proč si ty rty vůbec nechala přifouknout, když je má stejně ustavičně nasupeně semknutý k sobě? Nebo to tak má je-nom tehdy, když vidí mě? Až tak moc jsem ji naštvál a zklamal?

Mně se přitom Helena vždycky líbila, vždycky! Některý chlapi, co znám, bývají občas na svý manželky protivný a ne-příjemný, ale to já ne. Nikdy jsem jí neřekl sebemenší kritiku na její postavu nebo na to, jak vaří. Ne že bych ji zahrnoval chválou, to zase netvrdím, ale na druhou stranu jsem ji ani nekritizoval. Kdykoliv bylo třeba, bez keců jsem po ní přepar-koval auto (jako většina ženských má problém s podélným parkováním).

Možná Helena čte až moc motivačních knih a ženských časopisů, ve kterých si občas listuju v čekárně u zubaře. Nepíše se v nich o ničem jiném než o tom, že za veškerou nespokojenost v životě ženy můžou chlapi — manželé, zaměstnavatelé, mačo politici. Tyhle časopisy se kromě jiného vyznačují spoustou zvláštností: na jednu stranu čtenářkám tvrdí, aby se měly rády takový, jaký jsou, ale na další stránce už se důkladně rozepisují o dietě, na kterou *přísahá* Lady Gaga. Otočíte další list a tlemí se na vás jiná celebrita, která je pět dnů po porodu *štíhlejší než kdy dřív*.

Helena si rady z časopisů očividně vzala k srdci. Začala se fyzicky týrat, přitom postavu měla vždycky jako proutek. Bruty ji před pár týdnů zahlídl v parku, jak si to mašíruje s nordickým holem jako generál. Nordický hole! Takhle Helena dopadnout neměla, takhle ne. Ale je to její volba... A k tomu ten její slavný umělec, co ji jako krysař přivábil pisklavými zvuky flétny. To mě podrž, ten chlap vážně hraje v samotný filharmónii!

Všechno jsem teda poslušně odevzdal. Přenechal jsem svou ženu umělcovi ve fráčku, jakožto i byt Kobylisích, na kterej kdysi vydělali naši a kterej, když jsme se s Helenou vzali, nechali napsat na mě. Sami si pak našli nájemní tři plus jedna v Holešovicích. Některý věci jsem ale nevzdal. Vybojoval jsem si střídavou péči: část úspor padla na právníka. Ale co naplat, rozvod je rozvod a chlap musí snést ledacos. I to, že ve svých čtyřiačtyřiceti pěkně s kufříkem a pohledem upřeným do země poslušně napochoduje do mámina bytu a začne u ní bydlet. Jenže alimenty se neptají, jestli je něco důstojného, nebo ne.

Nechám Helenu Helenou. Zatímco se prokousávám ulicemi směrem k magistrále, tomu ďáblu chřtánu, pustím si rádio. Přemýšlím, který jiný centrum velkoměsta přetíná v obou

směrech dálnice. Ale co já vím, zase tolik měst jsem nenavštívil. Londýn, Manchester, párkrát Berlín, Lublaň, jakýsi dvě města Turecku, který ani skutečný města nebyly. A s touhle bilancí už asi dožiju. Nemám nijak enormní zájem zařadit se do zástupu idiotů, co brázdí evropský metropole s kuřířkami na kolečkách. Jsou jako kobylinky. Dychtiví turisté, jejichž cílem je přesprintovat Staromák, aby si tu udělali fotku s pražským trdelníkem, půl dne proseděli v kavárně Starbucks a bavili se mobilem s babičkou z Číny. A hele, my o vlku... U výtahů na hlaváku se před zimou choulí hejno maličkých Korejek v růžových mikinách. Měly jste se líp oblíct, děvčata! Copak neznáte tradiční české blizárd? Tak honem do Palladia pro pořádnou hacafrak!

Provoz se pohybuje šnečím tempem, všichni jedou jako připosraní, přičemž jejich panická hrůza z fatálního dopravního karambolu těm pár vločkám absolutně neodpovídá.

„Milí posluchači, dnes nás čeká den jako z *Ledového království*,“ oznamuje vlezlým hlasem moderátor. To víš, že jo! Rádio vypínám. Chce to něco pořádného. Něco z mé bohaté diskografie!

Jakmile uslyším první tóny písně *Paranoid*, něco ve mně poskočí a svět už mi najednou nepřipadá tak k uzoufání. Zpívám si vysokým ječákem s Ozzyem:

*Finished with my woman
'cause she couldn't help me with my mind
People think I'm insane
because I am frowning all the time*

Auto je moje království. Je to jedno z mála míst, kde se jakž-takž cítím sám sebou a mám pocit, že mám svůj život pod

kontrolou. Když přišlápnu plyn, zrychlím. Přišlápnu brzdu, zpomalím. Když je třeba, přeřadím. Mám to ve svých rukách, řídím svůj svět, v tomhle televizní reklamy nelžou. Na chvilku sevřu volant tak křečovitě, až mi zbělají klouby na prstech. Nejradši bych pořád jenom jezdil, sem a tam, za každého počasí.

K rokům taxikaření ani k autošколе už se ale bohužel nikdy nevrátím. Rozhodně ne po tom všem, co se stalo. Zdá se, že na věky věků už zůstanu člověkem, co má na vizitce barvy holubí šedi černým písmem napsáno:

JAN ŠOUPA

Vyklízení sklepů, bytů, domů apod.

Rychle a levně

Vyklízení nikdy nevyjde z módy, nezničí ho virová pandemie, sebevětší inflace ani ta nejmělejší inteligence. Lidským údělem je vytvářet kolem sebe bordel. Hromadit věci. Budovat si citovou vazbu ke starým křápkům. A někdo to po nich musí uklidit. Někdo jako já.

Nikdo si nedělá o lidský rase menší iluze než my vyklízeči. I vepr v chlívku je čistotnější než člověk, co odmítá uklízet a vyhodit třeba jenom obal od čokolády nebo leták ze samošky. A tak likviduju. Odvážím. Pytluju. Občas taky demontuju. Ničím, co má být zničeno. Skříně a noční stolky, který už by si nikdo nevzal ani zadarmo, umím rozštípat na malé kousíčky. Někdy na to stačím sám, jindy si najdu brigádníka. Jsem zedřenej a mnohdy i zhnusenej, ale dokud mě nesejme nějaká ošklivá nemoc, o živobytí se bát nemusím. Část lidí se vždycky bude chovat jako dobytek a část lidí vždycky bude mít tu čest po nich za předem domluvenej obnos vykydat.

V zamyšlení nad podstatou svého zaměstnání minu benzinu, kde jsem se původně chtěl stavit na snídani, a tiše zakleju. Zas budu celý den o hladu a večer se přežeru jako prase. Ostatně jako každé den. Není divu, že postupně přecházím na velikost XXL. Ale co bych řešil, stejně se nikomu nechci líbit, a tak můžu pohodlně a bez výčitek kynout. Tlouštíci jsou teď v módě, jsou v každé reklamě a ještě se jim za to tleská, tak co bych se stresoval? Moje tělo, moje volba.

Odporně mi zakručí v břiše, a tak trochu ohulím zvuk:

*Can you help me
occupy my brain?
Oh yeah!*

Stojím si za názorem, že spousta problémů vzniká tím, že lidi poslouchají špatnou hudbu. Místo aby utráceli prachy za profesionálního mozkodláčka, tak by si nejdřív měli obstarat všechny alba Black Sabbath. *Oh yeah!*

Zpívám si z plna hrdla, když vtom na červený zahlídnu, jak si jakási mírně okoralá fúrie v BMW maluje řasy a pozoruje se u toho ve zpětném zrcátku. Má u toho výraz k popukání. Připomíná mi husu, co vyhlíží hospodyně s otrubama. Madam si všimne, že na ni civím, a škaredě se zamračí. Tak se namaluj doma, babizno, pomyslí si, a jakmile blikne oranžová, dupnu na plyn a zběsile vystartuju s tou svou špinavou plechovkou kupředu.

Hlavně že máš bavoráka, ale aby ses stihla dát doma trochu do kupy? Tobě už stejně nic nepomůže! (Ve skutečnosti jí samozřejmě závidím, že i taková seschlá můra má asi tak milionkrát lepší auto než já.)

Za svůj život už jsem viděl hodně druhů bordelu, ale stejně mě občas i teď někteří naši spoluobčané zaskočí. Jak může někdo takhle zohavit místo, kde tráví každé den? Co člověka vede k tomu, aby zarputile sbíral katalogy s hadrama? Proč lidi v garážích tak horlivě skladují PET lahve, krabice od spotřebičů, rozbitý květináče, škrpály všech velikostí nebo dávno zpuchřelý pneumatiky? Opravdu někdo věří tomu, že se něco z toho ještě bude *hodit*? Proč existuje tolik lidí, co se zásadně nezbavují starých praček a dětských kočárků, ze kterých zbyla jen konstrukce?

Před domkem barvy chcanek zaparkuju chvíli před osmou. S potěšením zaregistruju, že na zahradě poslušně stojí kontejner jako plechový monstrum. Sníh bezradně poletuje kolem.

Majitelka už mě netrpělivě vyhlíží. Může jí být zhruba tolik co mně. Prostě ženská v rozpuku středně pokročilého věku. Nebo taky na prahu stáří, jak se to vezme.

Má silně podmalovaný oči a tiskne si k sobě kabát jedovatě zelený barvy, je jí zima.

„Dobrý den, Kratochvílová,“ podává mi ledovou ruku.

„Zdravím, Šoupa. Tak mi to rovnou ukažte, ať se do toho můžu pustit.“

„Ale je to fakt strašný,“ varuje mě s hořkým úsměvem. Život mě naučil, že každá ženská se za bordel stydí — mnohem víc než třeba za lež.

„Nebojte, já jsem zvyklej,“ chlácholím ji. „Je to moje práce.“

„Náš děda, teda jako myslím můj táta, byl přitom takovej fajnověj a pinktlich člověk. Celej život pracoval jako úředník na finančáku, všechno měl v naprostým pořádku. Veškerý činnosti měl nalinkovaný, máma musela mít v neděli oběd na stole

přesně v pravý poledne, jinak dostala vyhubováno. Zapisoval si každý výdaj, co utratil... a pak na stáří tohle.“

Tohle je vskutku nepředstavitelný bezvládí. Několik místností až po okraj zaplněných bordelem toho nejhrubšího zrna.

Ženská si všimne, že se podrhu na bradě.

„No jo,“ hlesne provinile. „Jsem vám to říkala.“

„Nebojte, to se zvládne,“ zahlaholím optimisticky a její napjatá ramena trochu povolí. Možná má výčitky, že svého otce nechávala tolik let přebývat v takovém skladišti. Moc dobře ale vím, že jí se nedá nic vyčítat. S lidma, ze kterých se na starý kolena stanou sběratelé, nehnete. Je to diagnóza. Prostě vám rupne v hlavě a hotovo.

„Ale budu na to potřebovat celej den, možná dokonce i dva,“ upozorním ji a ujišťuju se: „A opravdu chcete vyhodit úplně všechno, co tu je? Další šanci už nedostanete, protože to pošupajdí pěkně do sběrnýho dvora. A pak už není cesty zpět.“

Vzhledem k metrům čtverečním, který celej dům zabírá, jsem už dopředu odhadl, že všechny krámy se mi do dodávky nevejdou, takže jsem pro jistotu objednal kontejner. A dobře jsem udělal.

„Všechno důležitý už jsem, myslím, vytrídila. Něco si odvezla moje sestra, bydlí na Moravě. Porcelánový hrníčky, jedno zachovalý křeslo a tak. O fotky jsme se podělily. Já si vzala knížky, teda aspoň některý. Knižky by se neměly vyhazovat, no ne?“

Pokrčím rameny. Knižky jsem četl naposledy v pubertě. Básničky Bukowskýho, Skácela nebo Hraběte, na který jsem pak balil holky a předstíral, že mám citlivou duši. To je asi jedinej sentiment, co vůči literatuře cítím. Nedělá mi problém knížky likvidovat podobně jako třeba polámaný židle nebo rozbitej mixér.

„Nedal byste si čaj? Konvice v kuchyni by měla normálně fungovat,“ nabídne mi žena.

„Nebojte, já se za chvíli zahřeju.“

Rozhlídnou se po kuchyni. Je vyfutrovaná hromadama starých novin. Vzduch je studený a od pusy mi jde pára. V místnosti je slabě cítit plíseň.

„Já vím, není to tu žádná hogofoho kavárna,“ prohlásí majitelka domu omluvně.

„Tak víte co, čaj si dám moc rád,“ změním názor a povzbudivě se na ni usměju. Hlavou mi zničehonic probleskne, jak asi tadleto paní Kratochvílová vypadá, když si svlíkne ten svůj kabát.

Možná to se mnou není zas až tak zlé.

Kolem poledne mám vyklizenou kuchyň a koupelnu.

Vyšlo najevo, že děda byl opravdu zvláštní týpek. Schovával si i vysloveně nechutný věci, jako třeba starý záchodový štětky, protože co kdyby náhodou přišlo velký sraní! Pokud by v tomhle okamžiku nastala jaderná apokalypsa, nějaká příští generace opic by za tisíc let mohla analyzovat vzorek dědova starýho hovna a zjistit, jakou potravou se zaniklá generace *homo sapiens* živila. Vedoucí opičího týmu by nejspíš vyvodil závěr, že tehdejší generace člověka moudrého nejraději holdovala *trenčanským párkům s fazulou*. Děda, budiž mu země lehká, jich má v kumbálu asi čtyřicet plechovek, pečlivě naskládaných na sebe. V tomto ohledu štábní kulturu dodržoval, to se musí nechat.

Po poledni se přesouvám do garáže.

Voní tu prach, olej a něco příjemně zemitýho.

V rohu stojí stará plechová skříň. Je plná zatuchlých hadrů a krabic od bůhvíčeho, ale taky... co to sakra?!

„No páni,“ vydechnu nahlas, když objevím kožený pouzdro slibného tvaru. „Děda se nezdál,“ zamumlám a vysvobodím z pouzdra velmi zachovalou elektrickou kytaru Epiphone SG v béžový barvě. Myslím, že tomuhle odstínu se říká *smoked almond*. Potěžkám tu krasavici v ruce a něco ve mně se zachvěje.

Ty krávo, zase držím v ruce kytaru. Elektrickou kytaru! Doma mám jednu starou akustiku, ale naposledy jsem na ni drnkal loni v létě u táboráku.

Zježí se mi chlupy až kdesi na prdeli. Ten pocit ani nejde popsat, je to, jako byste ochočili divokou kobyly, nasedli na ni a pevně vzali do rukou otěže. Klisna se pod váma ještě chvilku zmítá a vzpouzí se, ale když pozná, že to s ní umíte, zklidní se, začne vám důvěřovat a poslušně hrbat kopýtky. V očích se jí ale pořád třpytí jiskra zpupnosti.

„Aha. Na tohle jsem úplně zapomněla,“ vytrhne mě ze zasnění paní Kratochvílová, která se zničehonic objevila za mnou s papírovým sáčkem s logem prodejny pečiva v ruce. „Úplně se mi vykourilo z hlavy, že tady ta kytara je. Není dědy, ale našeho Lukáše — to je můj syn. Jednou si vzal do hlavy, že bude hrát na elektrickou kytaru, ale za pár měsíců ho to pustilo... on nikdy u ničeho dlouho nevydrží. Kytaru pak odvezl k dědovi a už se o ni vůbec nezajímal. Myslíte, že to má nějakou hodnotu?“

Znalecky si nástroj prohlížím. Není to žádná hitparáda, ale i tak je to pěkný kousek.

„No, myslím, že takových šest sedm tisíc byste za ni nejspíš dostala,“ povídám.

„To vůbec není špatný,“ našpulí žena pusou. „A jak a kde se takový věci prodávají?“

„Různě na hudebních bazarech a tak. Můžu se poptat. Kdysi jsem trochu hrál,“ prohodím ledabyle.

„Vážně? A nechtěl... nechtěl byste to nějak zařídit? Dala bych vám nějaký procenta z prodeje. Vemte si ji s sebou, jestli můžete, a pak mi prostě dejte vědět.“

„Beze všeho. A vezmu si k tomu rovnou i tuhle bedýnku,“ ukázu na kombo, pokojně spočívající na dně skříně. Někdo na něj kdysi navrhl hromadu časopisů. „Protože bez toho to jaksi nefunguje.“

Žena pokrčí rameny. „Vy jste tady odborník,“ usměje se.

Její důvěra mě hřeje u srdce. Zároveň je mi jí trochu líto. Ačkoliv podle všeho zdělila barák, nezdá se mi, že by z toho byla bůhvíjak odvařená. Kdovíjaký má trable. Anebo je prostě jen smutná, že jí umřel táta.

„Co s tím barákem vlastně zamejšlíte?“

„Nejspíš ho prodám,“ pokrčí rameny. „O peníze se rozdělím se sestrou a koupím si byt. Celej život trávím v podnájmu. Je načase, abych měla taky něco svýho, ne? Nepotřebuju nic velkého, syn už stejně bydlí u přítelkyně,“ vysvětluje a pak dodá: „Jsem už pár let rozvedená.“

Poslední poznámka mě donutí podezíravě přimhouřit oči. Snad se mnou paninka neflirtuje? Některým ženským se chlapi, co dělají fyzickou práci, líbí. Připadáme jim mužní. Možná už mají dost těch nádher z korporátů, kteří si nechávají odborně depilovat podpaží a bůhvíco ještě.

„Tak to jsme dva,“ prohlásím a zapnu si bundu až ke krku.

Žena se smutně usměje. Je to ten druh úsměvu, kvůli kterému vynikne bolest a únava v očích. Když si ale odmyslím

všechny tyhle známky stresu, musím konstatovat, že na ní něco je. Ani kabát zapnutej až ke krku nedokáže zakrýt, že má velký kozy.

„Ze začátku to nebylo jednoduchý, ale po rozvodu se cítím mnohem líp než dřív. Kdybych byla znovu mladá, nikdy bych se nevdávala. Chlapi umí jenom prudit. Můj táta kdysi buzeroval mámu, můj muž zase mě. Člověk si připadá jako kus hadru, víte? A jak chlap stárne, je to čím dál horší. A život s takovým mrzoutem, řeknu vám — nic moc.“

Nevím, co na to říct. Mám mužský pokolení snad nějak bránit? Nebo omlouvat? Nebo tvrdit, že já takovej nejsem? Ale co když zrovna takovej jsem?

V každým případě — tohle na rande zrovna nevypadá.

„Nedáte si koláčky?“ zeptá se madam rozpačitě a zatřeše papírovým pytlíkem.

Zdvořile odmítnu, ačkoliv šílím hlady. Pořádnou flákotu by to chtělo, paninko, koláčky mě leda tak polechtají v žaludku, to pak má člověk ještě větší hlad.

Vyjdu ven před dům. Poryv ostrýho větru mě málem přitlačí na stěnu béžovožlutý fasády. Paní majitelka si přitáhne límec kabátu ke krku. Někdo by jí měl říct, že bez těch tlustých očních linek by vypadala mnohem líp. Ale já to nebudu.

Loučím se a slibuju, že kontejner zítra zmizí. Taký připomenutí, že se zodpovědně postarám o prodej kytary.

Z auta jí zamávám na pozdrav. Zvedne ruku a provází mě pohledem, dokud neodjedu. Ve zpětným zrcátku vidím, jak se z ní stává postupně se zmenšující zelený flek na bílým a šedým pozadí. V prosinci se stmívá brzy a rychle: za chvíli svět spolkne démoni noci.

Breaking the Law

Cestou domů se stavím v supermarketu. Doma nic není a na večeri do hospody se mi při dnešních cenách nechce. Navíc u mě podle všeho zůstává Žofie, která se před rokem rozhodla stát vegankou. Je proto nutný nakoupit různý květáky, řepy, mrkev, brokolici a tofu: tu nicneříkající hmotu, kterou musel vynalézt někdo, kdo nedisponuje čichem, chutí ani zrakem. S nostalgií si vzpomenu na časy, kdy jsme si domů donesli kyblík z káefcéčka a snědli ho u televize. Jako devítiletá si ho dokonce přála k narozeninám místo dortu! Kam se ty roky jenom poděly?

Jakmile nákupní vozík svým obsahem připomíná zimní zásobu krmiva pro býložravce, zavítám ještě do oddělení uzenin a pečiva. Zde jsem člověkem. Hladovým člověkem! Deset rohlíků, vídeňský párky, maďarská klobáska, pak ještě pár plechovek braníku a dva balíčky sušenek. Kávenky, polomáčenky. Sladký musí být. Moudra o cukru-zabijáku si nechte od cesty.

Nakonec vezmu ještě pár jablek, aby se neřeklo. Pěkně to večer sežeru u televize jako pán.

Stojím ve frontě u pokladny, kde obsluhují normální prodavačky. V uších pořád slyším Ozzyho a podupávám si do rytmu. Najednou se přiřítí statná šedesátnice a spustí: „Prosím vás, lidi, využijte samoobslužný pokladny! Nestůjte nám tady ve frontě! Zbytečně děláte zácpu!“

Nuže dobrá. Neochotně se přesouvám do sekce „udělej si sám“.

Píp píp, jen ať to odsejpá. Po sušenkách a uzeninách přijdou na řadu jablka. Přejíždím pohledem mezi různými možnostmi na obrazovce. Jonagold, Gala, Gloster, Opál, Braeburn,

Evelina, Cameo... Jak to mám sakra poznat, copak jsem nějaký jabkolog? Začínám se potit. Váhavě zmáčknu nejpravděpodobnější nápis, který zní *Červená jablka*. Přesně takhle totiž vypadají. Jako červená jablka.

Jakmile vyjede samolepka a já ji nalepím na igelitovej pytlík, z temnot se vyloupne osoba, která mě sem předtím nasměrovala.

Nevěřím svým uším, když se ozve zlověstnej hlas: „Pane, víte, že toto chování by se dalo interpretovat jako krádež?“

Vytřeštím na tu ženskou oči: „Cože?“

„Tohle nejsou Červená jablka, ale Red Deličus.“

„A jak to mám asi vědět?“

Prodavačka vítězoslavně vezme jedno jablko do tučné ručky a otočí ho: „Tady je samolepka. Vidíte? Red Deličus.“ Důkazem mi mává před očima.

„A tohle přesně je důvod, proč jsem chtěl jít k normální pokladně,“ odseknou, už pěkně nasranej. „Mou povinností není hledat miniaturní samolepky. Já si chci jen vybrat žrádlo, zaplatit a jít do píči. Ale ne! Člověk vás poslechne, jde k nějaký pitomý samoobslužný pokladně, vy si na něj počíháte jako nějaký fízl a pak ho obviníte, že vám tu krade.“

„Já jsem vám pouze sdělila fakta, pane,“ pokrčí rameny prodavačka a pevně stiskne rty. Co po mně vlastně chce? Pošle mě nějakou temnou chodbou do vyšetřovací místnosti? Zorganizuje lidovej tribunál?

Snažím se napočítat do deseti, ale vzdávám to. Opouštějí mě poslední zbytky trpělivosti a sebeovládání. A navíc mám pocit, že moje rozhořčení je zcela oprávněný.

„Hovno fakta! Akorát buzerujete zákazníky, aby se cítili jako zloději. Víte co? Strčte si ten deličus někam.“

Prodavačka rudne, takže sama začíná připomínat jablko. „Pane, nebuďte na mě sprostěj, já na vás taky nejsem sprostá. Já vám jenom říkám, že jste do *systemu* zadal špatný jablka, a to znamená, že by se vám naučtovala jiná, nižší cena. A to je *krádež*.“

Cítím, jak mi hoří tváře a srdce mi prudce buší. Bum, bum, bum!

Podívám se prodavačce do očí, bůhvíproč orámovaných třpytivými tyrkysovými stíny. Proč si zrovna tahle pani hraje na mořskou pannu? A proč je svět plnej ženských, co vás věčně chtějí načapat na švestkách? Nebo na jabkách! Táhne se to s váma od narození až do smrti smrtoucí. Učitelky, který s nejlepším vědomím a svědomím provádějí řízenou genocidu osobnosti. Všechny ty družinářky, úřednice, soudružky učitelky, tchyně, manželky... k čertu s takovýma ženskýma! Mám chuť si odplivnout, ale neudělám to.

Ostatní zákazníci se po nás zvědavě otáčejí. Představuju pro ně vítaný rozptýlení po dlouhým dni. Jakýsi mladík v bundě Adidas dokonce vytáhne mobil a nenápadně ho nasměruje ke mně. To tak, ještě aby se ze mě stala senzace internetu.

„Na tohle já seru,“ oznámím. Šaška nikomu dělat nebude.

Nechávám nákup nákupem, jedno z jablek se uvolní z igelitovýho pytlíku a odkutálí se kamsi do prdele. Nasrat! To radši chcípnu hladu, než se tu nechat ponižovat jako čurák! Plnej vzteku skočím do auta, do svého bezpečnýho prostoru, protože všechno je bezpečnej prostor, když v něm jsem kurva sám.

Dodržet povolenou rychlost mi dělá velký potíže. Nejradši bych to rozpálil tak, že by to tachometr nevydržel a explodoval. Všimnu si, že se mi třesou ruce. Musím se soustředit. Pomalu. Klid... Prudce zabrzdím, až brzdy zařvou. Těsně před stařenou s nákupní taškou na kolečkách. Je to jedna z těch seniorek, co

se rozhodly spáchat sebevraždu skokem do vozovky. Tyhle babky mají z nějakýho záhadnýho důvodu pocit, že semaforey jsou akorát tak pro srandu králíkům. Místo aby mi babka byla vděčná, že jsem z ní nenadělal lečo, věnuje mi dost ošklivej pohled. Tak si mě třeba proklej, že jsem ti zachránil život, babizno, pomyslím si hořce a zařadím jedničku. Jako na potvoru mi v náhodným hudebním výběru naskočí Judas Priest a moje zuřivost je najednou úplně čirá, spravedlivá a osvobozující. Tak moc, až mi to někde uvnitř dělá dobře:

*So much for the golden future, I can't even start
I've had every promise broken, there's anger in my heart!*

Svět není fér, nikdy nebyl fér.

Zbyla mi jen zlost. Zlost v srdci!

Breaking the law, breaking the law!

A pak se to stane. Silnice najednou ztrácí obrysy. Barevná mlha. Výhled mi kalí nezřetelný barevný fleky jako z videoklipu devadesátkových psychedeliků.

Snad nebudu bulet? Nebrečel jsem asi tak tisíc let. Ani po rozvodu, ani když mě vyhodili z práce. Ani tehdy, když mi vlastní dcera řekla, že ke mně chodí jenom proto, že u mámy a toho jejího snobskýho filharmonika se to občas nedá vydržet. Nahoře v nose mě tlačí a pálí. Snažím se to zadržet, vztek na bábu, vztek na sebe, ten hnusnej pocit, že jsem na všechno úplně sám. Nikdo mi neporadí, nikdo se mě nezastane. Ani v supermarketu, ani nikde jinde. Vzpomenu si na oblíbenej song kapely Čad.

*A nemám človeka, čo by sa ma zastal
keď ma trhajú na kusy
Nemám človeka, čo by sa zastal
Temno hlbín som zakúsil*

Sleduju ztrátu sebekontroly v přímým přenosu. No ty krávo. Já fakt brečím. A to kvůli posraným červeným jabkám.

Podaří se mi zaparkovat až na Přístavní. Jak to, že je tu tolik aut, hergot, vždyť je pátek večer?! Pražáci by se přece už dávno měli hrát u krbů na svých chalupách a v horských penzionech. Možná se jim nechtělo riskovat cestu do hor kvůli sněhový vánici a vyjedou až zítra, až budou cesty pěkně posypaný štěrkem.

Slzy už jsou našťestí pryč, lítost vyprchala, zbyl jenom zvláštní pocit tuposti. Nasměřuju na sebe zpětný zrcátko a koukám sám na sebe.

Kruhy pod očima, tvarohovitě bílá kůže, jakýsi divný fleky na ksichtě. Světlo pouliční lampy je nemilosrdný. Rýhy na čele a kolem očí stopy havraních pařátů. Stáhnou si vlasy gumičkou, culík mi schlíple leží na rameni. Podle Heleny je u muže hříva vhodná maximálně do třiceti let věku, poté už se stává směšnou a neestetickou. Kdepak! Vlasy já nedám, Heleno! Vlasy jsou symbolem svobody, to věděl už Forman. Nebo Kryl.

Nechce se mi domů a šílím hladý. Přemýšlím, že zajdu do večerky, ale představa, že se u televize cpu rohlíkama s taveňákem nebo šizenou šunkou, mi najednou nepříjde zrovna lákavá. Po tomhle dni, kdy jsem vyklízel špinavý krámy

a šermoval záchodovými štětkama, si sakra zasloužím teplou večeří! Těch pár stovek snad ještě mám, tak co bych se dneska nenajedl v hospodě? Žofie ať se o sebe taky jednou postará sama. Za dva roky bude plnoletá a dostává kapesný, tak ať si uvaří třeba lahodnou polívku z brukve nebo co mi to vlastně v kastlíku na zeleninu v ledniče už pár týdnů chřadne.

Zamířím do restaurace Hamburg, nacházející se v blízkosti řeky a přístavního mola. K atmosféře severoněmeckého města přispívá i nevěstinec, kterej je jen pár minut odsud a tváří se jako bar, kde obsluhují děvčata nahoře bez. Sem mám vstup zapovězenej, protože Pípa tu asi před rokem udělal brajgl, když chtěl barmance šáhnout na kozy, a chlápek z ochranky si moc dobře pamatuje, kdo ho tenkrát doprovázel a pokoušel se ho omlouvat.

Zasednu ke svému oblíbenému zadnímu stolu u okna. Mám odtud výbornej přehled o celý hospodě i o tom, co se děje venku. Z radiátoru ke mně stoupá horko a prohřívá promrzlý kosti.

Když mi na stůl donesou guláš, nedá mi to a vytočím Žofino číslo.

„Dneska u nás bude spát Valentýna,“ oznámí mi místo pozdravu, sotva to zvedne.

Valentýna! Jednou jsem slyšel, jak za mými zády pronesla: „Tvůj táta je děsnej *creep*.“ Očekával jsem tenkrát, že se mě dcera zastane, ale místo toho řekla: „Jo, já vim.“

„V ledniče máš...“ větu nedokončím.

„Jídlo nám dovezou, neměj starost!“

Že bych neměl starost, to nemůžu říct. To zas bude za dovažku prachů, zhrozím se. Za našeho mládí nic takovýho neexistovalo. Byl jsem vděčnej, že nás se ségrou jednou za uherskej rok naši vzali do restaurace, to byl úplnej svátek! Nezapomenu

na ten povznášející pocit, kdy jsem obřadně listoval jídelním lístkem a měl trému před číšníkem. Pro dnešní děti jsou podobné věci stejně přirozené jako dýchání. Řekl bych, že průměrné dítě dneska ani netuší, jak si namazat rohlík máslem a obložit ho pár kolečkama salámu, ale zato si umí objednat suši přes kurýra. Počítám, že časem nějaká chytrá hlava vymyslí službu, která jídlo nejen doveze lidem přímo do bytu, ale pak jim ho i naservíruje na talíř, nakrájí a bude zákazníky krmit: Za maminku, za tatínka...

Místo obvyklých lamentací ale pronesu: „Tak si to užijte, děvčata.“

„Dík,“ řekne Žofie svým typicky vlažným, nezúčastněným tónem.

Guláš chutná trochu mdle, ale je to jídlo a je teplý. Úplně mi z toho komfortu něco v těle povolí. Napětí se rozpouští, nořím se do tepla a hospodský přívětivosti, připadám si jako gumovej medvídek, kterýho strčili do sklenice s vodou a on příjemně bobtná a levituje.

Popadnu ubrousek, a když zjistím, že jsem vysmrkal tuny prachu z dnešního vyklízení, zahanbeně tu odpornou věc zmuchlám a strčím do kapsy. Jak nechutnej a politováníhodnej pohled na mě vlastně musí být? Co si o mně myslí okolní hosti? Když vyzunknu druhý pivo, trošku pookřeju a přemýšlím, co s načatým večerem. Je pátek... a já svobodnej muž na lovu! Sám pro sebe se zašklebím a nenápadně začnu obhlížet okolí. Moc rád bych věděl, který z přítomných žen bych stál za hřích. Nebo aspoň za letmej pohled. Obávám se, že zasmušile se tvářící vlasáč, kterej má nejlepší roky života už dávno za sebou, je pro ně atraktivní asi tak jako dopravní značka upozorňující na slepou ulici.

Od vedlejšího stolu se ozývají výbuchy smíchu. Maminy vyrazily na vánoční večírek a užívají si to, jak se patří. Na hlavě členky se sobími parohy, co mají za úkol signalizovat: *Jsme sice vdané, ale stále veselé a hravé!*

Co chvíli se společně fotí, pak si obrázky prohlížejí v mobilu a říkají věci jako: „Bože, tady mám nechutně tlustou ruku! Koukej to smazat, Kláro, nebo tě zabiju!“

Možná těm bláznivým ženským tak trochu závidím. Nějakou tu společnost bych taky ocenil. Odemknu telefon a projíždím seznam kontaktů. Že bych měl zrovna deset kámošů na každém prstu, to se říct nedá. Ale pár přece jenom jo. Nejblíž, hned přes řeku na Palmovce, bydlí Pípa. Vyměníme si krátkou, ale efektivní konverzaci:

Hamburg?

Jo

Dnešní večer přece jenom nebude úplně marnej. S Pípou je sranda, i když na všem se spolu neshodneme. Na metalu ovšem vždycky. Pípa je jedinej z naší party, kdo mu zůstal opravdu věrnej. Pořád statečně nosí tu svoji džínovou vestu, kterou snad v životě nevypral. Pár nášivek se mu odchlipuje: například takoví Mejdni drží jen silou vůle. Ani Pípa se nechce vzdát svých dlouhých vlasů. Ty mu želbohu prořídly tak, že mezi rezavým chmýřím už docela probleskuje pleš. Břicho má Pípa mnohonásobně větší než já, ale nijak zvlášť ho to netrápí.

Nikdy se neoženil a je na to pyšnej. Říká, že žádný ženský nedovolí, aby ho omezovala. Já si tak trochu myslím, že ho nikdy žádná nechtěla, ale takhle do očí bych mu to neřekl. Pípa je složitěj typ člověka. Strašně snadno se vytočí. Ani bych

nespočítal, do kolika hospodských rvaček se za tu dobu, co ho znám, zapletl.

Občas mu říkáme Ferda Brablenec, jakože práce všeho druhu. Vyučil se kuchařem, ale za svůj život vyzkoušel snad už všechno. Dokonce upravoval ksichty mrtvolám v pohřebním ústavu, aby nevydělily pozůstalý. Kromě toho vystřídal spoustu běžných profesí: tapetoval hotely, udržoval trávnik na golfových hřištích, aby si snobové mohli dopřát tu nejnudnější aktivitu světa v patřičný kvalitě, čepoval pivo v hospodě (odtud jeho přezdívka), rozvázal psům granule a muzikanty na koncerty, přičemž jim ještě ke všemu sem tam sháněl koks (muzikantům, ne psům). Zvučil v klubech, pracoval jako vrátnej v nemocnici, doplňoval zboží v supermarketu, živil se jako malíř pokojů, pracoval u technických služeb, což je vznešený název pro popeláře. Jezdil i jako kamionák, cestoval do Německa, Belgie... a byl na něj spoleh. Dělávali jsme si z něj srandu, že snáz najde ten nejzapadlejší sklad v Lübecku než klitoris u ženský. Jenže pak mu jednoho dne naměřili zbytkáč a měl utrum.

Naposledy dělal, pokud vím, kuchaře ve vlaku, ale jednou se tak ožral s veselými pasažéry v jídelním voze, že ho nakonec vyhodili.

Občas, když potřebuju parťáka pro tahání těžkýho nábytku, se mnou Pípa brigádníčí (a když je třeba, zavolá na pomoc ještě někoho ze svých kámošů, kterým přezdívám Mistři zastavárny). Pípa má sílu jako bejk a člověk aspoň může s někým při šichtě zasvěceně pokecat o muzice a o ženských.

Kromě toho všeho je Pípa zástupcem specifický sorty lidí, co jsou na koncertech vždycky jako první v mosh-pitu. To pak do něj vjede jakási temná síla, agrese a sebedestrukce. Tomu

člověku je úplně jedno, jestli ho ušlapou. Je jako zvíře, nasraný zvíře: na vládu, na média, na všechny politiky od toho paskvínce Babiše přes Fialu až po Makróna.

Většinu lidí Pípa připadá jako zoufalec a pošuk. Idiot Pípa. Hovado. Absolutní trotl. Nutno říct, že poslední dobou Pípa fakt magoří čím dál víc. Propadl internetu, kde hledá odpovědi na nejrůznější otázky. Patří mezi lidi, na který se takzvaně zapomnělo a kteří věří různým podivným teoriím o fungování světa. Různí učenci o těchto „nespokojených občanech“ píšou analýzy a mluví o nutnosti „navázat s nimi dialog“. Ha! O to už jsem se několikrát v životě pokoušel, ale nemělo to žádný výsledek. On si stejně furt mele svou a myslí si, že kretén jste vy. Všem těm obrýleným vědátorům bych poradil, ať se na Pípu a jemu podobný individua prostě vyserou a nechají je žít. Hlavně jim proboha nikdo nezakazuje psát názory na internet, jinak rozpoutají třetí světovou.

I tak mám Pípu, tohoto spravedlivě rozzuřeného ďábla, moc rád. Přestože dokáže bejt neuvěřitelně otravný — kromě jiného i tím, že patří mezi lidi, co používají hlášky z filmů: *To kyselo je moc kyselý! Kde udělali soudruzi z NDR chybu? To teprv budou panoramata! Slezte z toho lustru, Donalde, vidím vás! Složenky, vy krávy zelený, nenažraný. To jsou blechy psí, ty na člověka nejdou. Plhá se hlásí! Asi dobřej oddíl!*

Kromě Plhy se dnes večer o slovo hlásí i panáky. Někdy se dobrá, poklidná pivní nálada dostane do okamžiku, kdy je třeba posunout ji na vyšší level. Rozproudit krev: objednat vodu. Pípa užuž mává na servírku, ale já ho včas zarazím. Vzhledem k tomu, že zítra po obědě budu zas otročit (ačkoliv je sobota), musím být v cajku. A kromě toho, Pípa jede se mnou. A fakt nechci mít za parťáka zombie.

„Seš sračka,“ konstatuje Pípa, ale balí to taky.
Noc je ještě mladá, jenomže nám už není dvacet.

Smoke on the Water

Domů dorazím kolem půlnoci. Rozsvítím v koupelně, a místo abych si vyčistil zuby, na sebe bůhvíproč civím do zrcadla. Zjeví mi krutou, nemilosrdnou pravdu. Býval jsem pěkný kluk. Štíhlej, pohlednej. A taky oblíbenej! To bylo furt samý: *Johanesi sem, Johanesi tam! Kde je Johanes? A bude tam Johanes? Nevíte, co je s Johanesem? Jestli tam nebude Johanes, tak tam nejdu!*

Holky mě milovaly a já je taky. Nic jinýho než holky mi vlastně ani nedávalo smysl. Veškerou svou energii jsem upřel do flirtování, svádění, laškování, vyprávění vtipů a vymýšlení triků, jak se zalíbit. Byla to hra, která měla svoje pravidla a která se mi nikdy neomrzela. První fáze byla ze všeho nejzábavnější: Připravit ke startu, pozor, teď! Posunout se aspoň o jedno políčko. Přeskočit všechny pitomce, co stáli ve frontě před váma.

Kdysi měly ženský rády, když na ně chlap dorážel. Usiloval o ně. Dělal všechno možný i nemožný, aby je dostal do postele. Protože tak to v přírodě chodí, nebo ne? Páv taky roztáhne svůj vějíř, aby upoutal pávici, tetřev usilovně toká, jelen řičí jako na lesy, žabák kváká a tak dále.

My, co vějíř nemáme, se pak musíme spoléhat na lichotky a nálož blbých keců, kterýma se nechá nejedna holka udo-lat. Někdy ale bývalo jednodušší fázi číslo jedna přeskočit a jít přímo na věc. Zariskovat. Vždycky bylo lepší říct si: *Aspoň jsem to zkusil*, než to nezkusit vůbec.

Jakmile se ti holka líbila a ty jí taky, nebyl problém — když přišla ta správná chvílka — jí prostě šáhnout na kozy nebo jí strčit jazyk do pusy. Občas jsi dostal facku nebo ti řekla *Co po mně šmatáš, debilě? Ses posral?*, čímž to haslo. Vzal jsi zpátečku, protože bylo jasné, že dneska večer máš smůlu. Většině holek ale přitom, cos po nich vystartoval, zčervenaly tváře a hrud se jim nadouvala v příboji vzrušení. Prostě to chtěla. Protože tys byl páv a ona pávice. Takhle to v přírodě chodí. Nebo v hospodě, kde mají kulečník. Většina holek má na tenhle sport volšový ruce, musíš ji ho naučit. Což uděláš tak, že se postavíš za ni, chytneš ji za ruce a pak ji jemně vedeš. *Tágo musíš držet skoro vodorovně, ale ruku musíš mít uvolněnou. Takhle. Ještě, zkus ji ještě malinko povolit. Výborně. Pohyb vychází z ramen, ale i z boků a břícha. Nehýbeš jenom rukama, ale i celým tělem... tak, přesně takhle. Můžeš se naklonit dopředu, ještě níž, ale zase ne moc. Tak, a teď přesně zamiř. Jde ti to skvěle. Ty se nezdáš...*

Koule se rozprsknou, zatímco tvoje koule ji tlačí do zadku, ale oba umně předstíráte, že se to neděje. Většině holek, pokud člověk není vysloveně nějaký ohyzdný monstrum, se tohle líbí. Je to prostě taková hra. Žel bohu už se dneska kulečníky v hospodách moc nevidí. Ať už s kulečníkem, nebo bez, tahle cesta má jasnej cíl. Když lapneš první rozechvění, můžeš se odvážně pustit dál. Hladíš ji po zadku, stehnech, mezi nohama. A je to. Neptáš se, jestli můžeš. Ty to víš. A ona taky. Takhle to aspoň kdysi bývalo.

Vzpomínka na dávný svádění holek mě podivným způsobem nakopne. Stáhnou si gumičku a pohodím vlasama. Nalijme si čistýho vína: do reklamy na šampon by mě asi nevybrali, ale pořád se mám čím chlubit. Ženským, co mají vkus na dobré muziku, se na chlapech dlouhý vlasy líbí: připomínáme jim Axla Rosea, Jona Bona Joviho, Maťu Ďurindu nebo Bruce

Dickinsona (pochopitelně jejich mladší verze, obzvlášť v případě Axla R.).

Vybavuju si chvíle, kdy se moje vlasy dotýkaly ženský kůže. Když jsem se nad nějakou skláněl a rytmicky přirážel, moje vlasy ji šimraly na tvářích, prsou... Bylo to tak samozřejmý, že mi tenkrát ani nedocházelo, jak je to božský. Teď ta vzpomínka bolí, jako kdyby mi někdo zabodl vidličku přímo do srdce a pomalu tam s ní otáčel.

Mám pocit, že jako mladej kluk jsem k sexu přistupoval tak nějak normálně: jako například ke grilování. Těšili jste se na to, bylo to příjemný — a účelný. Nevyžadovalo to žádný speciální dovednosti. Jakmile se ze sexu začne dělat věda, je to konečná.

Z hlubšího pohroužení do dávných erotických zážitků mě vytrhne zažbluňkání, jako když hodíte kámen do rybníka. Oznamuje zprávu od Žofie.

Pro info — nakonec jsem šla spát k Valentýně.

Tak příjemnou zábavu a dobrou noc, odepišu.

Jen tak pro info.

Čert vyletěl z elektriky

Dobře, jsem teda sám doma. Spát se mi nechce. Zhasnu v koupelně a rozhodnu se, že si to po náročném dnu udělám pěkný. Doma tvrdýmu chlastu neholduju, ale dneska přece jen udělám výjimku a naliju si vydatnýho panáka jamesona. Suším si ho tu už od loňských Vánoc — dostal jsem ho od jednoho zákazníka jako poděkování. Zdá se to k nevíře, ale jsou i lidi, co mě dokážou ocenit.

Abych rozptýlil dojetí nad sebou samým a vrátil se zpátky na tvrdou zem, znovu odkráčím do koupelny a ještě jednou se

nad umyvadlem zahledím na sebe. Jak je možný, že čas dokáže obličej a tělo takhle zruinovat? Vyhrnu si triko a poplácám se po rozsolvitým pupku, až se sádlo zavlní. Jak jsem *tohle* mohl dopustit?

Chvilku pozoruju mrštný rybenky, jak šmejdí v umyvadle. Kdyby tu byla máma, polila by je savem. Mně tyhle mršky nevadí, dokonce jsem kdesi četl, že jsou užitečný a můžou vyžírat plíseň. Jsou teda podobný jako já. Uklízejí bordel.

Nechám rybenky rybenkama, vyhrnu si rukáv a zkusmo zatnu svaly na pravý ruce. Vykoukne na mě ne moc povedená kérka z doby, kdy frčely ostnatý dráty. Obtáčí se kolem mý paže jako rozježenéj had.

Ale pořád celkem dobrý. Je to hnáta chlapa, kterej se živí těžkou fyzickou prací. Kterej nezvedá telefony, ale břemena. Jenže k čemu mi to je? Nemám nikoho, komu bych tyhle ruce ukazoval. Leda tak sám sobě, jako idiot. Jako právě teď. Zaplaví mě vlna sebelítosti, tak silná, až mě skoro smete.

Vrátím se do obýváku a naliju si dalšího panáka.

Chvilku poválím tekutinu v puse, aby se mi vpila do dásní a jazyka.

Pak mi něco letmo prosvítí hlavou. Jako rychlík ve tmě. Nejdřív tu myšlenku zaplaším, ale pak si řeknu: A co by, kurva, ne?

Dopiju whisky, hodím na sebe bundu, popadnu klíčky od auta a vyrazím ven.

Pořád drobně sněží a sníh křupe pod nohama. Je kolem druhý ráno, ulice jsou vymetený, jen o dva bloky dál se jako připomínka páteční noci ozývá zpěv opilců.

Na Přístavní odemknu svou dodávku a vytáhnu z ní pouzdro s kytarou. Tak pojd', kamarádko, mluvím k ní v duchu.

Pojď pěkně do tepla k tatínkovi.

Stejnou cestou se pak vydám pro zesilovač. Je těžkej jako kráva. Hekám. Kdesi v dálce táhle zavýje pes, zní jako vlk, ale v Praze vlci nežijou, jenom malamuti a huskyové, psi se smutkem v očích. Smutkem po lese a volnosti.

Asi za dvacet minut už zapojuju kytaru do komba. Krátce to zapraská. Z toho zvuku, tak pozapomenutýho a zároveň důvěrně známýho, mi přeběhne mráz po zádech a postupně se šíří do rukou, přes krk až do hlavy. Jako bych byl Golem a zázračnej rabín mi právě do hlavy vstrčil šém. Jsem naživu! Jdu ničit, jdu bořit! Mějte se přede mnou na pozoru!

Přes hlavu si přehodím řemen a sevřu krk kytary do dlaně levý ruky. Hrábnu do strun, jako bych hrál na harfu. Tóny. Vibration. Transportují se z kytary do prstů a pak do celýho mýho těla, putují krví a přenášejí cé ó dvě. A s nima putuje radost. Energie. Síla. Rozhodnost. Euforie. Svoboda. Kdy jsem podobnou mrchu držel v ruce naposledy? Před patnácti lety? Jak jsem na ni mohl chtít dobrovolně zapomenout? Jak jsem mohl tuhle dábelskou věcíčku dát pryč? Budu umět s tou šťávou, která do ní teče ze zásuvky, pracovat tak, aby zase v přijatelným stavu vytekla ven?

Jsem nervózní jako prase, i když jsem tu sám a nikdo mě nevidí. Není ale vyloučeno, že člověk se občas ztrapní i sám před sebou.

Nadechnu se a zkusím zahrát *Smoke on the Water*.

Tu tu tú tu tu tu dú!

Je to zázrak.

Prsty mám sice ztuhlý, jako by je probodával mráz, ale jde to. Nějak to jde. Mám pocit, že se mi akordy za všechny ty roky